

Plen des
SPEJDERNES MAGASIN

NOVEMBER

1936

NUMMER 9

20.
AARGANG

KROG's Køreskole, Gyldenløvesgade Krydset

er anerkendt som det Sted, hvor man hurtigst og sikrest og endda billigst opnaar Kørekort. Vort gode Renommé skyldes den meget lave Dumpsprocent og de Tusind tilfredse Elever, der årligt forlader Køreskolen. Ring endnu i Dag til en gratis Prøvetur i en af vore 18 smaa moderne Skolevogne. Helt Kuras Kr. 50

Central 3007 - 6021

Biler udlejes uden Forer

DENATURERET SPRIT
TIL KOGEBRUG.
DANSK SPRIT-CENTRAL.

Dronninggaard Mejeri

Børnemælk — Jerseymælk
1. Klasses Mejeriprodukter

HOLTE

TLF. 31

FOTOGRAFIRAMMER

EMIL OLSEN
22 SKINDERGADE 22

PERSSENS

CLICHÉ-ANSTALT
BREDGADE 25-E TELF. CENTRAL 15026

**TRYK
S A G E R**

FR. PALM GREISEN
PILESTRÆDE 52 KØBENHAVN K.
TELEFONER: CENTRAL 10493 OG 4619

GUNNAR THOMASSEN

SCT. HANS TORV 3, MEZZ.

KØBENHAVN N. TLF. NORA 1308

MASKINAFSKRIVNING

SPEC.: MASSEDUPLIKERING

Mangler du Idéer

til dine Patruljemøder eller Ture, saa skriv til Korpset eller Depotet efter den lille Bog, **Patruljemøder**, heri findes alt, hvad du har Brug for. Prisen er 50 Øre + Porto.

SKRIV —

men paa Korpsets
„Spejderserie“
8 smukt kolorerede
Kort.

Pris 0.75 + Porto hele Sættet

Depotet og Korpset sælger dem!!!!

FOTOGRAF

EMIL CLAUSEN

Frederiksberggade 34

6 Petit Cat i elegant Mappe 3 Kr.

Hver skal bære sin egen Byrde

Af GUNNER ENGBERG

Ovre under Japans Kyst gik en Damper. Jeg var desværre ikke om Bord, men det var en af mine Venner.

Han gik hen i Forstavnene, hvor en ung Englænder stod ved Rælingen. Lad os kalde ham en Overklasse-Englænder, for det var han. Saadan nogle, som der tales om i Winston Churchill's »De unge Aar« og i Filmen »Englands Sønner«. En ung Mand, som nylig havde forladt en af de engelske *Kostskoler*, — altsaa den fra »Skolen paa Højen«, »Toms Skoledage«, »St. Winifred« og »Lidt efter lidt«. (Allesammen Bøger, som du bør læse, hvis du ikke allerede har gjort det!).

Nu kommer det endelig:

»Sig mig, Sidney,« spurgte min Ven, »hvad lærer man i Grunden i en engelsk Skole?«

Hvad vilde du svare, hvis du fik det Spørgsmaal om den danske Skole, du kender bedst?

Vilde du ikke svare: »Ja—a, vi lærer at læse, naturligvis, og Regning og Geografi og Religion (lærer vi ikke ret meget af!) og Historie« altsaa: du vilde formodentlig nævne *Skolefagene*.

Men véd du, hvad den unge Englænder svarede, — tænkte sig lidt om og svarede:

»At staa paa egne Ben. To take care of oneself.«

Dér har du Forskellen. De fleste Danske tror, vi gaar i Skole for at faa *Kundskaber*. De engelske *Kostskoler* vedgaar ganske aabent, at de

tilsigter *Karakterdannelse*, *Personlighedens Udvikling* — ligesom *Spejderidrætten*!

Jeg troede engang, at Udtrykket: »to take care of oneself« betød: at passe paa sig selv, at vogte sin *Sundhed*. Dette er vigtigt nok. Men det ikke det, Ordene betyder. De betyder: at staa paa egne Ben.

Dette er vigtigere!

At staa paa egne Ben lærte du — rent bogstaveligt — da du var 1 Aar gammel.

I dit Spejderarbejde skal du lære det paa en anden Maade, nemlig: at klare dig selv. I enhver Situation! At vide, hvad du kan, og hvad du ikke — endnu — kan, og lære det, du ikke kan! Altsaa: for at kunne staa paa egne Ben.

Derfor skal du efterlades paa en ensom Post, ogsaa om Natten.

Derfor skal du engang *hjemmefra*: for at lære at klare dig selv, uden Mor og Far.

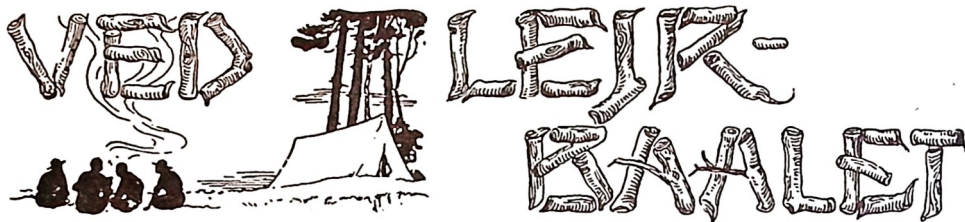
Der kommer en Dag, da du hverken har Far eller Mor; til den Tid maa du kunne det. Klare dig selv uden Trøst, uden Støtte, uden Protektion.

»Hver skal bære sin egen Byrde!« siger Paulus (Galaterbrevet 6,5).

Paulus vilde have selvstændige, voksne Kristnenesker.

Man kan ikke altid rende til andre med alting. Man maa kunne selv. Staa alene! Have sit eget, private Gudsforhold. Stærkt nok til at bære en i Liv og Død.

— »Først naar det gælder, skal det vise sig.«

»VED LEJRBAALET«

er denne Gang skrevet af Formanden for K. F. U. M.-Spejdernes Bestyrelse, Pastor Christian Holt.

Kære Spejderkammerater!

Der var en Gang, da jeg havde meget svært ved at forlige mig med den Tanke, at der burde være andre Spejdere end »de grønne« her i Landet. Det er nu mange Aar siden. Der var nemlig ogsaa en Gang, da jeg mente, at det at have faaet fat paa en god Idé var det samme som at have faaet Patent paa dens Udførelse. Jeg havde ladet mig bluffe af den Del af Taktikken i det moderne Forretningsliv, som gaar ud paa at skaffe sig Eneret til Salget af en bestemt Vare — for saa ogsaa at skaffe sig Eneret til Fortjenesten paa den. Jeg har i Aarenes Løb lært, at det eneste, vi skal konkurrere om, er om at hjælpe hinanden, og det er dette, som er noget af den egentlige Mening med Spejdersporten.

Det er mig nu ikke længere et Spørgsmaal, om man er »gul« eller »grøn«, men om man er Spejder helt igennem. Og det kan ikke aflæses paa Spejdernes Farve eller i Duelighedstegnernes Mængde, men alene i den Maade, hvorpaa vi behandler hinanden og alle andre Mennesker.

Spejderbevægelsen er først og fremmest et Broderskab paa Spejderloftets og Spejderlovens Grund. Et Broderskab lever ved den Aand, som bærer det. De klareste Paragraffer og om-

hyggeligste indbyrdes Aftaler kan ikke bygge et Broderskab op.

Danmark trænger til et saadant stærkt Broderskab inden for sine Grænser, hvor man ikke kender til Klasseforskel og Skranker, hvor de mange Organisationer styrker og mangfoldiggør Sammenholdet i Stedet for at hindre og indsnævre det.

Jeg takker »gule« Spejderkammerater for, hvad de har lært mig af Kammeratskab og Sammenhold i en splittet og vanskelig Arbejdstid.

En Far sammenkaldte en Gang sine syv Sønner, fordi han skulde dø, han tog syv Kæppe og viste dem, hvorledes de taget hver for sig var lette at knække. Han bandt dem saa sammen i eet Bundt. Og saadan var de ubrydelige.

Mon det er nødvendigt, at Kæppe, som bindes sammen i eet Bundt, absolut skal være ens for at kunne være sammenbundne? Og mon vi Spejdere absolut skal være ligedan allesammen for at vi kan staa sammen om at skabe en Broderskabsaand i Danmark og ud over Verden?

Vi giver derfor hinanden venstre Haand saa forskellige, som vi er. Jo mere forskelligartede vi er, idet vi holder sammen, des større bliver vor Evne til at hjælpe og des større vor Forbindelsesflade med den Ungdom, vi skal naa!

Mange Spejderhilsener!
Christian Holt.

MIN FAR OG MOR

Verdensspejderchefens Datter, Miss Betty St. Clair Baden-Powell, er fornylig blevet forlovet med Mr. Clay, der er Officer i Nord-Rhodesia. Miss Betty fortæller her om sine berømte Forældre. Som bekendt er Lady B.-P. Verdensspejderchef for alle Pigespejdere.

Hvis man skal lære mine Forældre at kende, som de virkelig er, maa man se dem hjemme. Deres Tilværelse former sig som stadige Mod-sætningsforhold, men de har altid travlt, enten det saa er med at deltage i vigtige Konferencer og Møder eller blot med at male Hundehuset.

Denne Sommer er det første længere Tidsrum, mine Forældre i adskillige Aar har tilbragt i England, og derfor er de optaget næsten hver eneste Weekend af store Parader rundt om i Landsdelene.

Mor er noget af det mest forbløffende, man kan tænke sig. Hun kan genkende alle de Personer, hun bare har mødt én Gang, og ikke bare husker hun, hvad de hedder, men hvor hun har truffet dem for — og alt muligt om deres Forhold. Ved en Parade kan hun lige vende sig om og holde en Tale til en Flok paa op til 30,000 Mennesker, uden at det synes at røre hende. — Naar hun saa kommer hjem, sætter hun sig straks til Skrivemaskinen og skriver for at takke alle dem, der har bidraget til, at det, hun deltog i, blev saa vellykket.

Saa gaar hun ud og slaar Græsplænen eller vasker Hunden eller andre Ting, som man slet ikke vilde tro, at en Verdensspejderchef foretog sig!

Far var til en stor kongelig Reception forleden, og saa snart han kom hjem, trak han i sine

ældste korte Bukser og Røjsere og gik ned til Floden for at fiske. Han fanger aldrig noget, men at fiske er alligevel den største Belønning,

han kan give sig selv for at have deltaget i et eller andet.

De er begge vældig ivrige til at passe Haven, og de spadserer tit rundt i den, Arm i Arm, og planlægger alle mulige spændende Ting, som de skal gøre ved den næste Aar. — Der er egentlig ikke noget særligt bemærkelsesværdigt ved den, men det hele er bare saa dejlig hjemligt og passer saa godt til Navnet paa vort Hjem — »Pax«, det latinske Ord for Fred.

Det er Stedets Aand, der gør det til, hvad det er, der gør, at Folk, der engang har været her, gerne vil komme igen, og som faar alting til at forme sig lyst og lykkeligt for os alle. Og den lykkelige Aand opretholdes af disse to Mennesker, der er kendt og elsket og set op til

Verden over af alle Slags Mennesker, og dog er ganske almindelige dødelige med stor Interesse for alle Smaatingene herhjemme og med en dyb Kærlighed til deres Hjem og alt, hvad det betyder for dem.

Et af de nyeste Billeder af Verdensspejdercheferne

Betty Baden-Powell

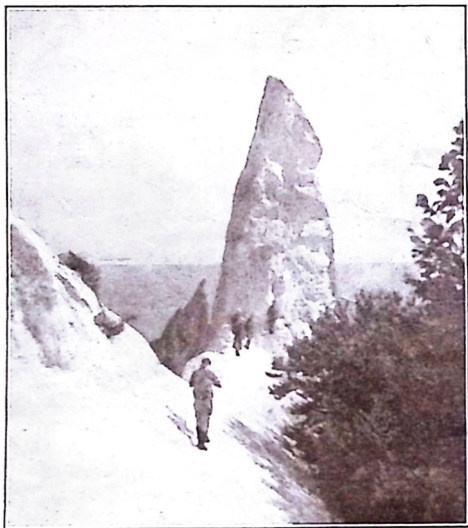
KOLDING TROPS MØENSTUR

AF EN DELTAGER

1. Kolding Trop havde en storartet Sommertur til »Danmarks smukkeste Ø« Moen i Juli Maaned.

Onsdag den 8. var der, efter den lange Tur, dels pr. Jernbane, dels pr. Lastbil, slaaet Lejr paa »Skredet« ved Liselund Slot. Pladsen, den bedste Lejrplads paa Moen, var velvilligst stillet til Raadighed af Baron E. Rosenkrantz. Paa

Store Klint og Sommerspiret og tilbage langs Stranden, en imponerende Tur, hvor den stor-slaaede Natur prægede sig i Bevidstheden. Man-

Ved Sommerspiret

Pladsen laa foruden Koldingspejderne Spejdere fra Nakskov, Ringsted og København, ialt ca. 100 Spejdere, blandt hvilke Kammeratskabet udvikledes i de følgende Dage, ikke mindst ved et Lejrbaal med Chokoladegilde, holdt af 1. Nakskov Trop for alle paa Lejrpladsen.

Torsdagen gik med Indretning af Lejren, Fredagen og Lørdagen med Udflugter til Nordsiden af Øen.

Søndagen var Festens Clou. Efter Morgen-gudstjeneste Udflugt hele Dagen til Taleren,

Efter Badet

dagen var Hviledag, og Tirsdag Morgen flyttedes Lejren til Vordingborg, hvor den blev slaaet i Parken vel Slotsruinen. Udsigten fra Gaasetårnet over det smilende Landskab var betagende, ligeledes Spadsereturen rundt i Ruinerne, en Sejltur fra Vordingborg ud langs Storstroms-

Udsigten beundres

broen satte ligesom Prikken over i'et. Onsdag Morgen den 15. startedes Hjemturen, og Kl. 15,04 traadtes af ved Kolding Banegaard, alle fyldt med uforglemmelige Spejderminder.

En Spejder er tro mod sit Land,
sine Forældre og Foresatte.

AABÆKHYTTENS BRAND

Da de talrige Baal, der i Aftenens Løb havde flammt paa begge Sider af Aabenraa Fjord Sct. Hans Aften, var brændt ned, blussede pludselig henimod Midnat et kæmpemæssigt Baal op ude ved Aabæk. Baalet antog i Løbet af et Øjeblik vældige Dimensioner og kastede sit flammerøde Skær milevidt ud over Fjorden. Det var Spejderhytten, der gik op i Luer. Paa en

Den prægtige Hytte var kendt af mange Spejdere og danske Vandrefugle, og mange vil sikkert mindes den smukke Hytte paa et af de mange Bakkedrag ved Aabenraa Fjord. Det er navnlig Spejderne i Aabenraa, der begræder Tabet af Hytten, men Kolonnechef Chr. Wive har lovet at bygge Hytten op igen, eftersom den var nogenlunde godt forsikret (Arbejdet er paa begyndt).

Hytten før branden

Maade, som Politiet endnu ikke har faaet opklaret, er der opstaaet Ild i den store, smukke, straaetækte Hytte, som hurtigt blev Bytte for Flammerne.

Hytten var beboet af fire unge Piger, som ikke var i Stand til at bekæmpe Ilden.

Hytten efter Branden

Køkkenet

LYNGBY DIVISION 25 AAR

Søndag d. 12. Sept. fejrede Lyngby Divisionen sin 25-Aars Fødselsdag. Paa Divisionens Grund i Trørød samledes Divisionen Kl. 11. Divisionsraadets Formand, Grosserer A. Asmussen, Lyngby, talte i smukke Ord om Divisionens Liv i de 25 Aar og fremhævede hvilken Betydning det havde at have gode Førere i Korpset. Ove Holm bragte Korpsets Lykønskning og talte bl. a. om, at selv om det i Korpsets Flokke og Trope i høj Grad kom an paa at have gode Førere, saa kom det i lige saa høj Grad an paa at have gode Spejdere og Ulve, det var Spejderens og Ulvens Indsats og Kvalitet, det kom an paa. — Saa »strømmede« Gaverne ind. Fra Grosserer Asmussen var der nogen Tid forinden kommet en smuk Pengegave, og Divisionens tidligere Raadsformand, Grosserer Børgesen, Holte, skænkede et Patuljetelt som Præmie ved Trops- og Patuljekonkurrence, og endelig skænkede Divisionens to Trope den en ny Stander. Divisionschefen sluttede Talernes Række med

Ove Holm ønsker til Lykke

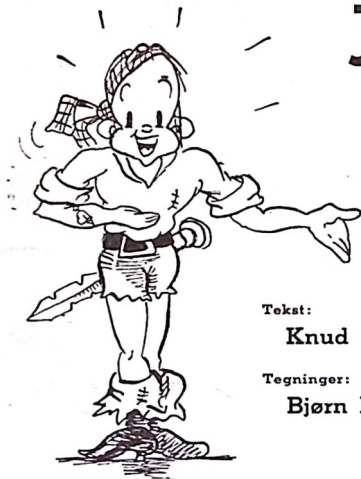
en Hyldest og Hilsen til Det Danske Spejderkorps. Saa kom den mere materielle Del af Festen; 150 Sodavand og 300 Stk. Wienerbrød satte Kulør paa Frokosten. En prisværdig kort og bramfri Fødselsdagsfest.

Kræsen.

Hilsen du paa andre Spejdere,
som du møder?

Jeg — Theobald

Et ikke helt højtideligt Høre- og
Fjernsynsspil — som fortsættes

Tekst:

Knud Overs

Tegninger:

Bjørn Frank

Hvordan skulde jeg dog blive af med disse paatrængende Skotter? Jeg sku' selvfølgelig bare løbe videre. Men jeg var klar over, at der ikke vilde gaa lang Tid, før de igen var efter mig.

Ha! — Jeg — Theobald, fik som sædvanlig et indskydende Anfald, eller om man vil, et anskydende Indfald — eller muligvis et anfaldende Indskud. Jeg vidste jo, hvor gerne Skotterne vilde have fat paa Guldet, saa jeg sagde til dem, at jeg vilde give Skatten til den af dem — der kunde staa længst paa Hovedet. — En, to, tre, stod de paa Hovedet allesammen. — Og jeg tror, de staaar der endnu.

Da mødte jeg tre sælsomme Skikkelser. Jeg standsede brat op for at overveje, om jeg skulde vende om! For saadan ligefrem at prale med de mange Guldstykker, vilde jeg ikke; saa jeg besluttede at skjule Jernkisten. Men det var for sent! Før jeg havde tænkt mig om, stod de tre Fyre henne hos mig. Det var de sjoveste Fætre, jeg nogensinde har mødt men flotte og ganske kønne var de. — Jeg spurgte, hvad de hed. »Jeg hedder Ærlighed,« sagde den ene, »Jeg hedder Tro,« sagde den anden, »Jeg hedder Vilje,« sagde den tredje. Jeg præsenterede mig naturligvis som Theobald fra Danmark, og sagde: »Ja, Danmark, det er derfra, De faar Bacon og Æg«

De høje Herrer stirrede uforstaaende paa mig. Og jeg skal indrømme, at de saa ikke ud til at have nydt for meget Bacon ikke af den Slags man spiser, — maaske havde de nydt Hr. Bacon. Naa, men nok om det. Jeg maatte op med Beretningen om mit Ærinde, og da jeg havde talt ud, tog den ene til Orde:

»Vi har hørt din Beretning, du er jo en gæv Gut, som vi vil støtte paa alle Maader. Men for at stille dig paa en Prove, beder vi dig svare os ærligt: Hvem af os tre vil du vælge som Beskytter og Raadgiver?«

Björn-36

Jeg — Theobald betænkte mig to eller tre Brokdele af et Sekund, og svarede:

»Jeg vil være ærlig og indrømme, at jeg tror, jeg har Viljen til selv at klare mig ... men naturligvis, hvis d'Herrer virkelig er Symboler eller Guder, eller lign., saa vil jeg tilføje i Deres eget Sprog: »Guderne maa sig forbarme over mig!«

»You are a wise man,« sagde den ene.

»Naa-e, hva' jeg maa vel nærmest kaldes for et Bankbud.«

Det kan godt være, at mine engelske Gloser ikke var helt i Orden, for de stak alle tre i en Skoggerlatter. De grinede, saa jeg troede, Jorden vilde slaa Revner.

Omsider holdt de op og vi kom saa til følgende Overenskomst: Hvis jeg vilde love at

sige du til dem, skulde de sørge for, at jeg fik Søvn og Mad og alt det der.

Sæ'fø'lig — ellers maatte jeg da være godt toset. Ikke saa snart var vi blevet enige, før Troen, der som bekendt flytter Bjerger, klappede i Hænderne og fremtryllede fire fuldt opsadlende Heste.

Det var de flotteste Heste, jeg nogensinde har set, — og jeg har dog ellers haft mange smukke Væddeløbere i min Stald i Aarenes Løb. Ok, jeg tænker bare paa det Aar, da jeg vandt Derbyet, og da han, Aga Khan, var lige ved at revne af Misundelse. Naa, for Resten forærede jeg ham Krikken. Jeg kunde ikke lide den, fordi den havde en halv hvid Plet i Panden. Det saa saa sju-sket ud. Ja, saadan er der saa megef.

Men disse Heste, de havde den dejligste hvide Pels — eller Skind hedder det vist — og saa havde de sorte Haler. Det saa mægtig smart ud.

Jeg maa indrømme, at jeg var imponeret, og jeg kom til at tænke paa Baden-Powell. Jeg spurgte mine tre nye Venner, om de kendte ham. »Oh, yes,« svarede de, »he is our very best friend«. Ja, naturligvis, — det burde jeg have været klar over. Jeg bad dem hilse den pæne gamle Herre ved Lejlighed.

Naa, afsted paa Hestene — men til Trods for at vi red som de tre Musketerer, faldt jeg i Søvn. Og det var Synd at sige, at jeg sov blideligt! Ærligheden fortalte mig bagefter, at min Snorken var en herlig Disharmoni, — der mindede ham om Jazz. Flot og hot.

(Fortsættes.)

Björn-36

Tipien rejses i Lejren

Til en indiansk Tipi af de nøjagtige Dimensioner behøver man 50 m Teltduk af 100—110 cm Bredde. Naturligvis kan man formindske Tipien ved at dividere de her opgivne Maal f. Eks. med 2.

Fremgangsmaaden er kort og godt følgende:

1. Stoffet deles i 5 Stykker som vist paa Fig. 1 og syes sammen som vist paa Tegningen.
2. En Cirkel med 5,50 m Radius tegnes (se Fig. 1).

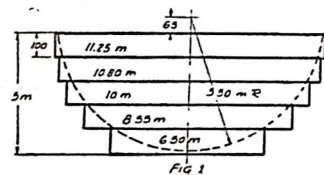

Fig 1

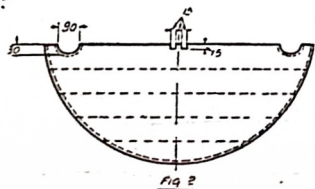

Fig 2

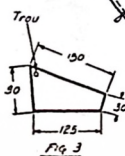

Fig 3

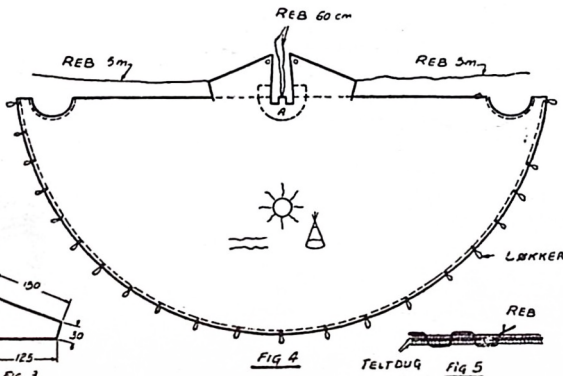

Fig 4

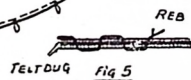

Fig 5

EN „TIPI“

3. Den udenfor Cirklen liggende Teltduk bortklippes, og Kanten sømmes op.
4. Hullerne i Toppen og Hullerne til Indgangen klippes ud. Kanterne sømmes op (se Maalene Fig. 2).
5. Lav som anvist paa Fig. 3 »Klapperne« til Røghullet.
6. Sy disse »Klapper« til, og forstærk Teltdugen i Toppen (vist paa Fig. 4 ved den punkterede Linie).
7. Paasy Rebene ved A (til at fæstne Teltet til Stagerne), og paasy Rebene til »Klapperne«.
8. Paasy langs Teltets nederste Kant Rebløkker til Pløkkene.
9. Mal og dekorer hele Overfladen.

Tipien opstilles som en Pyramide ved Hjælp af 5—6 Stager indtil 6 Meters Længde. Teltdugen omsvøbes Pyramiden og snøres sammen ved Hjælp af et Reb gennem syede Huller langs den »lige« Side (Fig. 5).

Røgklapperne er forsynede med Huller (Trou) i Spidserne for at kunne holdes aabne for de Stager, hvormed man drejer Klapperne efter Vinden.

SENSATIONEN

ER GAAET AF

JAZZEN

SI'R BERNHARD CHRISTENSEN

men den er ikke død!

Bernhard Christensen, der vel nok er vor mest ansete Jazzkomponist, tager venligt imod mig, da jeg fortæller, at jeg kommer fra »Spejdernes Magasin«.

Jeg véd, at Bernhard Christensen er Organist ved Slotskirken, hvorfor jeg uvilkaarligt spørger:

»Hvordan kan Kirkemusik og Jazz forenes?«

Den unge Komponist svarer kort og godt:

»Det kan det heller ikke. Kirkemusik og Jazz er to vidt forskellige Arter af Musik og skal selvfølgelig dyrkes hver for sig.«

»Ja-men, hvordan kan man være Tilhænger af begge Dele?«

»Jeg holder af al god Musik, hvadenten det er Kirkemusik eller Jazz. Naar jeg derfor dyrker begge Arter, er det fordi, jeg holder af det.«

»Deres Kompositioner er særprægede?«

»Egentlig ikke mere end mange andre. Derimod er Teksterne originale. I Stedet for at bruge Refrainer, skriver Sven Møller Christensen Tekster, der er mere forklarende saaledes at enhver kan forstaa dem. Der er en Idé og Indhold i vore Tekster.«

»Hvad har De ment med Deres Værker »24 Timer« og »Skolen paa Ho'det«?»

»Jeg vil lære Drengene at faa noget ud af Jazz'en at kunne forstaa den. Det er ikke nok blot at lytte til Jazz — man skal selv være med i den, enten ved at spille eller synge den. Jeg har forsøgt at gøre Jazz'en til Brugs-musik.«

»Er det lykkedes?«

»Paa de fleste Skoler er »24 Timer« opført adskillige Gange, og jeg er paa denne Maade kommet i direkte Kontakt med Drengene og har gjort dem fortrolige med, hvad Jazz er. For Resten har His Master's Voice optaget hele Serien paa Grammofonplader.«

»Hvad er Jazz?«

»Der spørges saa tit: Hvad er Jazz? Det er

ikke let at definere. Man spørger f. Eks. aldrig: Hvad er Bach? Der ligger imidlertid dette — for at holde os til den europæiske Jazz — at den har swing, det vil sige, at den udtrykker stor fysisk Udfoldelse i Modsætning til klassisk Musik. Jazz'en benytter sig af Improvisation. Den klassiske Musik derimod reproduceres eller gengives direkte efter Noderne.«

»Har Danskerne i det hele taget Øre for Jazz?«

»Det tror jeg da nok! Vi forsøger i alle Tilfælde at forstaa den. Der er startet en Jazz-Skole, hvor enhver, der har Interesse for Jazz, lærer Klaver, Sang, Korsang, Teori og Instrumentation. Nu skal De forresten se et nyt Instrument.« Og Bernhard Christensen trækker frem af sin Skuffe et lille Bambusrør, hvori der er skaaret nogle Huller — i den ene Ende er der af Ler dannet en Tragt. »Det er en Bamba et nyt Jazz-Instrument, som en Mand ved Navn Brüel har fabrikeret. I vor Jazz-Skole bruger vi denne Bamba den har Klang som en Klarinet.«

»Er der stor Tilslutning til Deres Jazz-Skole?«

»Tilslutningen er i Aar meget større end sidste Aar. Og vi har nu udvidet vort Felt derved, at vi ogsaa underviser Ungdommen, der gaar paa de københavnske Kommunal-Fortsættelseskursus.«

»Jazz'en er altsaa ikke død?«

»Tværtimod. Den lever i Ordets bogstavelige Forstand. Jeg har lige været en Tur i Amerika, og jeg har aldrig modt en saa stor Begejstring, som dér. Der er startet en Mængde Klubber, hvor Jazz'en demonstreres — og den bliver spillet overalt derovre. Man kan derimod sige, at Sensationen er gaaet af Jazz'en. Før i Tiden fyldtes Aviserne næsten dagligt med lange Spal-

(Forts. Side 16)

EDDERKOPPENS OVERMAND

EN SPÆNDENDE DYREFORTÆLLING
AF P. BANGSGAARD

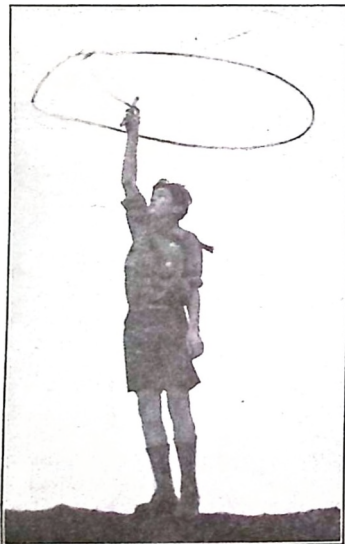
Det hændte en Sommerdag paa Refshammer ved Nykøbing paa Mors. Luften dirrede under Solheden. Overalt var der stille og ensomt, og den eneste Lyd, der hørtes, var Græshoppernes Spillen. Mellem Hedebakkerne og Fjorden er et af de fredeligste Steder paa Øen.

Landstrimlen ligger øde med Totter af stridt Græs i en tør, revnet Jord, der om Vinteren staar under Vand. De højere Hedeskrænter skærmer mod Vestenvinden, saa den brede Kyst paa blæsende Dage henligger i dyb Ro.

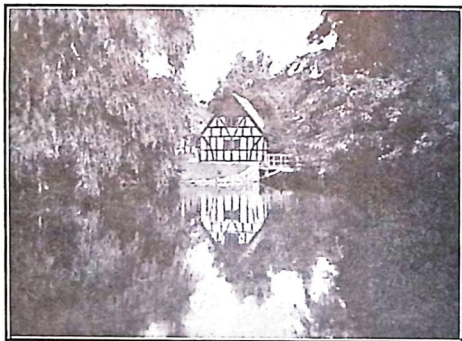
Ikke langt fra Bakkens Fod, hvor det røde Sand ligger glohedt under Solen Brand, løb en gulstribet Edderkop omkring. Paa sine korte Ben, der bar en mærkelig fladtrykt Krop, fo'r den hurtigt frem og tilbage, undertiden sidelæns. Med ét blev den stille og trykkede sig mod Jorden. Den havde faaet Øje paa en Flue, der sad i det varme Sand og polerede sine Vinger. Edderkoppen gled hen mod Fluens, aabnede Kindbakkerne og blottede sine Giftkroge. Nu standsede den. Tegnet til, at den vilde forsøge det afgørende Spring, men i samme Øjeblik forandrede Si-

3 GODE FOTOS

(Indsendt til Fotokonkurrencen)

Lassosvingeren

Fra den gamle By i Aarhus

Ved Løjrbaalet

tuationen sig. En mørk Skygge slog sig ned om trent en Meter fra Edderkoppen, og Fluen sejlede intetanende bort i den disede Luft.

Edderkoppen lettede med et Ryk Kroppen, men forandrede ikke Stilling. Den blodlystne Flue-morder stod overfor sin store Fjende og havde slet ikke Lyst til at komme Fredsforstyrrenen nærmere.

Den nyankomne var den gulstribede Bajads-dolkehveps, en meget levende og nervøs Herre med krigerske Manerer. Den lettede lidt paa Forbenene og tørrede sig om Hovedet med Bevælgelser, som vilde den udtrykke Ringeagt og Selvsikkerhed, — og den slet ikke tog Sagen alvorligere, end at den kunde gøre Løjer. Saa løb den i flyvende Fart to Gange rundt om Edderkoppen, uden at Afstanden et Øjeblik mindskedes mellem dem, standsede brat, snurrede med Vingerne og tørrede sig atter om Hovedet, medens den gyngede skødesløst paa sine lange Ben, som var den ved at forgaa af indvortes Munterhed. Den jog atter af Sted i en Cirkel, men gjorde saa en lynsnar Bevægelse mod Edderkoppen, der sank lidt i Kroppen og fremviste sine vaade Giftkroge, men Dolkehvepsen standsede midt i Springet; der var ved at blive Alvor i Legen. Hvepsen stod stille; det rykkede og trak konvulsivisk i dens lange, naalespidse Brod. Den loftede forsigtigt paa Benene og rejste af og til Vingerne i en skinnende Snurren. Den kendte sin Bestilling, men undervurderede ikke Modstanderen, der sad med Bagkroppen trykket ned mod Sandet, mens Hoved og Forkrop var højt hævet og Giftkrogene blottede.

Saaledes tog de Maal af hinanden, men det var Edderkoppen, der tog Offensiven ved uhyre langsomt at gaa løs paa Hvepsen. I næste Nu listede ogsaa Hvepsen fremad. Afstanden mellem dem mindskedes, og de gloede vedholdende hinanden i Øjnene. Det blev en Kamp paa Liv og Død. Edderkoppen kæmpede for Livet, Dolkehvepsen for Forplantningsdriften.

Nu var der kun en halv Snes Centimeter imellem dem, og Hvepsen loftede flere Gange Vingerne i en kort, flimrende Snurren. Det var maa-ske kun Bluff for at slappe Fjendens Nerver. Men pludselig gik det løs. Begge sprang samtidig og fik et glubende Tag i hinanden. Saa nøje var Sammenstødet beregnet, at de i denne Stilling ikke kunde skade hinanden. Hvepsen havde manøvreret sig klar af Edderkoppens Giftkroge, og Edderkoppen holdt Hvepsen saadan knuget ned, at dens Brod ikke kom i Funktion. Edderkoppen bevægede sig baglæns og trak Hvepsen efter sig; det gik temmelig stærkt, saa Hvepsen

slingrede paa sine lange Ben som et Skib i Søgang. I denne Stilling bevægede de sig en hel Meter; saa blev Edderkoppen træt, og Hvepsen fik Støtte paa Benene. I samme Øjeblik tog den Vingerne til Hjælp, og Edderkoppen blev nødt til at standse. Gang efter Gang forsøgte den at hale Hvepsen efter sig, men alt forgæves, — nu var det den, som halede af Sted. Den greb fat i Straa og Smaasten, men Vingernes Kraft sejrede, de blev ikke trætte som Edderkoppens Ben. Hvepsens Vinger surrede uafbrudt og trak Edderkoppen med i hele Hop. Denne søgte stadig ud til Siden, hvor der var Straa at holde i. Engang var den saa heldig at faa et Straa lige mod Hovedet og klamrede sig straks til det med alle Lemmer, men Hvepsen tog mægtige Flyvespring, og før Edderkoppen sansede, hvad der skete, laa den ubeskyttet ude midt i Sandet.

Dolkehvepsen foretog et Par Flyveøvelser og hævdede sig som en skinnende Metalring op i Solskinnet med sin slagne Fjende.

Noget længere mod Syd havde Hvepsen sit Bo lige ved Bakkens Fod. Flere Arter af dens Slægt havde her deres Huller. Vor Dolkehveps kunde kun bruge Edderkopper til Føde for Ynglen, andre brugte kun Biller og atter andre Sommerfuglelarver.

Den brungule Hveps kom flyvende med sit Bytte i Kindbakkerne. Bryst mod Bryst hang de i Luften. Da dens lange Ben berørte Jorden, tog den et Spring og slængte Edderkoppen fra sig. Den forstod meget godt, hvordan den fortumlede Edderkop vilde te sig, naar den brutalt havde paa Jorden. Den for saa blodtørstige Flue-dræber sitrede af Rædsel; nu vilde den forsøge List og simulere død. Den blev liggende paa Ryggen med sammentrukne Ben. End ikke Giftkrogene havde den fremme. Men Snuheden blev dens Ulykke, thi skrævende over Offeret jog Hvepsen sin Dolk i dens Mund lige mellem Giftkrogene. De var i samme Nu lammede. Et Stik i Brystets Nervecentre, saa var den lammet over det hele. Først havde Hvepsen sikret sig selv, derefter sine vordende Børns Mad. Ikke mindste Bevægelse kunde det bedøvede Dyr gøre. Uden videre Formaliteter greb Hvepsen den i et af Benene og slæbte den til det gravede Ror, hvori den blev sænket. Den for saa livlige Fluemorder var nu kun en Ret Mad, som hverken behøvede Salt eller Tørring, og snart mæskede en Hvepselarve sig i dens Kød.

Hvepsen dækkede Roraabningen med en lille Sten, tørrede sig grundigt om det ledeløse Hoved, polerede Vingerne med Bagbenene og fløj saa bort for at finde et nyt Offer.

Mellem Dyrehavens Kæmpehøje

Vi startede fra Lokalet Kl. 9 og var i alt 6 Mand, som skulde ud at undersøge Dyrehaven og fravriste den nogle af dens Hemmeligheder.

Ved godt 10 Tiden stod vi ved Røde Port. Lige foran os red to Herrer paa hvide Heste, Herrerne var begge i hvide Benklæder, røde Jakker og sorte Huer, en smuk Farvesammensætning. Vi gik ind gennem Røde Ports ærværdige rødmaalede Bjælker, og det var som at komme ind i en helt ny Verden.

Paa den anden Side af Porten rejste der sig nogle store Bøge. I Toppen var de næsten nøgne, det havde Vinden sørget for, denne fugtige Vestenvind, som møttede Luften med Damp, saa smaa Vandperler svævede som Sæbebobler i Luften. Længere nede havde Bøgene endnu Blade, mange Blade. Naar man ser alle disse Bøge med deres kobberrøde Løv, som Vinden nu suser i, føler man sig saa lille og saa undseelig.

Nu mærker jeg Zefyren, Vestenvindens Fingre, der rusker mig i Haaret. Jeg hører Kildernes overmodige Latter og Trækronernes stolte Brusen.

Men staar jeg ikke her i disse Efteraarets prægtige, gyldne Farver og falder i Staver. —

Vi gaar hen til Grusgraven, et mægtigt Hul i Jorden. I Forlængelse af Gravens grønne Sider rejser der sig en Kæmpehøj. Hist og her paa Højen skyder nogle Sten deres mosgroede Rygge frem. Her forklarer jeg saa Bæverne, hvad det er, de skal finde, deler dem i Hold, som hver faar sit Afsnit af Dyrehaven til Undersøgelse. Vi aftaler at mødes ved Eremitagen Kl. 12 — og saa af Sted!

Inde i disse storslaaede Omgivelser staar jeg stille og lytter. Er det ikke som en sagte Musik vælder frem fra Skoven, som en Kilde fra Jordens Skød?

Er det ikke, som om Toner løfter sig harmonisk op fra den glødende Efteraarsbund?

Det er Naturens hemmelige Kalden. Naturen hersker over mange fine Instrumenter, mange, skælvende Strange. Lyt engang!

Hør, hvorledes Vanddraaberne i Luften brister og falder ned paa det tørre Løv! Hør, hvorledes Vinden leger med Løvet og hør, hvorledes Kilden hvirvler om de runde Sten! Ja, lyt, du vil aldrig blive træt! Hvert Øjeblik kommer der nye Toner, — og saa er der dog nogle, der begaar Selvmord — ønsker at forlade denne Verden.

Vejen snor sig sort, og blank gennem Skoven;

man aner Kæmpehøjene mellem Træerne. Vi træder bort fra Vejen ind i Mysteriet.

Se, hvor Skovbunden er pragtfuld, som et spraglet Tæppe, hvori Grundfarven, i hvert Fald paa dette Sted, er kobberrød, det er Bøgens Blade. Men der er Afveksling i Tæppet. For min Fod ligger et stort Kastanieblad — man fristes næsten til at sige 7 Blade — det er helt lysegult. Ja, se hvor der er mange. Elmebladene er endnu svagt grønne; smaa, sirlige Birkeblade, som er gule, lysebrune, laadne Lærketræer og....

— Men jeg staar og glemmer Kæmpehøjene. Se, der ligger een, blidt afrundet. Under det beskyttende Muldlag ligger der nogle Sten, som danner en Stenkiste. Længere sydpaa brugte man Egetræskister. Her blev den døde lagt ned. Man brugte ikke at brænde dem dengang.

Faar man ikke Lyst til at udgrave Højen og undersøge dens Herre? Jo, men er det ikke, som om der hviler en Slags Fred over Højen, er der ikke noget, der siger til dig: »Forstyr ikke denne Høj!«

Kan du mærke, hvorledes Nysgerrigheden kæmper med den usynlige Magt?

Trods alt vil jeg foreslaa — det har jeg da Lov til —, at man udgravede nogle enkelte af Højene, saa Søndagsgæsterne kan faa Øjnene op for en fjernere Tid end deres egen.

Vi afsætter paa Kortet alle Kæmpehøje, som vi træffer paa vor Vej.

Oppe ved »den slesvigske Sten«, der ligger Sydøst for Eremitageslottet, ser man tydeligt en Stenkiste.

Da man i sin Tid skulde anlægge en Vej, gik den tilfældigvis gennem en Kæmpehøj. Resultatet er, at Halvdelen af Højen staar tilbage som en Skrænt, der rejser sig fra Vejen. Her

TORBE EBBE

Kæmpehøje
i Dymaven.

Sigvart Arner fot.

kan man tydeligt se, hvorledes en Kæmpehøj er bygget.

Stenkisten staar et Stykke over Jorden, den er aflang og saa høj og bred, at et enkelt Menneske lige kan ligge der. Ovenpaa Stenkisten er der lagt mindre Sten og øverst oppe et Lag Jord, som afrunder Højen.

Sydvest for Eremitagen kan man se Resten af en Langdysse. Man kalder det »Tingstedet«.

Jeg ser ud over bølgende Bøgeskove og ud over Sletten. Langt borte kan man skelne nogle Dyr, og lige til venstre kan man se et vældigt Gevir af en Kronhjort. Nu lægger den Geviret ned langs Ryggen og brøler. Fra Taaen hører man ogsaa Hindernes spæde Klæben. Vel er det en forkelet Samling Dyr; men de giver dog Dyrehaven dens Præg.

Engang for længe, længe siden — jeg lukker Øjnene og

mærker en Susen. Det er Stenen og Vestenvinden, der fortæller:

Det var en Efteraarsdag som denne, med Fugtighed der vædede alt, hvad den berørte. I Stedet for Bøgeskovene laa der en vældig Egeskov, som endte ved et stort Hav. Igennem den Skov gik en Vej langs et mindre, smalt Vand. — Det var dengang, Urokserne kæmpede Horn mod Horn, da Ulvene sloges Kæbe mod Kæbe, og da Bæverne udvalgte deres Hunner.

I en Lysning i Skoven gaar en Urokse med sine Køer og græsser. Pludselig gennembrydes Skovtykningen af en Skare Mænd, der er klædt i Dyreskind, og som med vilde Hyl farer løs paa Hjorden.

Køerne fjerner sig hurtigt, de véd, hvad de tobenede Skabninger kan udrette med deres Trævaaben — kun Tyren bliver tilbage. Pludselig styrter den med Hovedet sænket mod Jorden frem imod Mændene. En Jordsky staar op

bag den, og ud fra de opspilede Næsebor vælter dens varme Aande; Øjnene er blodskudte. Den gaar lige løs paa Føreren, — et Øjeblik endnu, og den jager sit ene Horn ind i Siden paa ham og kaster ham op i Luften med et behændigt Drej af Hovedet. Manden falder død ned bag den, og nu staar Tyren stille.

Men netop dette Øjeblik benytter Menneskene sig af, de borer deres Spyd og Pile ind i dens Side. Den synker i Knæ og farer sammen med en pludselig Rysten, og nu flygter den store Tyr. Den flygter efterladende sig en Fure i Jorden og sin dampende Aande.

Men Mændene jager den Dage og Nætter; de vil have Hævn for deres Fører. De jager og jager, og til sidst er Tyren i Klemme mellem en So og Menneskene. Den er segnefærdig og saaret, den aander tungt og besværligt. Den forsøger at forsvare sig, men forgæves.

For Menneskehænder vil den dog ikke falde, og nogen Tid efter ser man Tyren forsvinde under Vandets Overflade efterladende sig nogle Luftbobler, der springer paa Overfladen og forsvinder, som Tyren er forsvundet.

Hinsides Søen gaar Solen ned, og langt borte hører man Ulvenes Kampskrig og Uroksernes Kalden. Det er Nat, og Menneskene maa hjem.

Næste Dag skal Hovdingen begraves.

De graver, henter Jord og Sten, og snart hæver der sig fra Jorden en Forhøjning.

Nu kommer den døde Hovding, baaret af sin sorgende Familie.

I Spidsen gaar Familiens ældste, to hvidhaarede, rynkede Kvinder, der under klagende Lyd nærmer sig Højen.

Nu lægges Hovdingen, som har en Oksehud om sig, ned i Stenkisten; han faar nogle af sine Ejendele med sig i Graven. Store Sten lægges over ham, mindre ovenpaa og til sidst Jord. —

Stenen er holdt op med at tale, — Har den i det hele taget sagt noget? Men, se hvor kold og haard den ligger der.

Jo, selvfølgelig har den talt, hvor skulde jeg ellers vide alt det fra?

Nu er Klokkeren snart 12, og vi skal mødes ved Eremitageslottet.

Lidt over 12 kommer Anders slæbende med sin Cykle, der ikke kan køre. Det er Baghjulet, det er galt fat med. Tak skal I ellers have. Har I nogen Sinde skilt et Baghjul ad paa Eremitagen og set Skruerne ligge rundt om Cyklen i en betænkelig Omkreds? Nu har jeg i hvert Fald.

Naa, efter at have sendt Resten af Patruljen ned til Ermelundens »varme Ende« for at tænde Baal, lave Te samt riste Kartofler og Kød, satte Anders og jeg Cyklen sammen, og jeg bugserede ham til Ermelunden. Hjulet kunde gaa rundt, men man kunde hverken træde eller bremse. Hvad med Hjemturen? Naa, den Tid den Sorg.

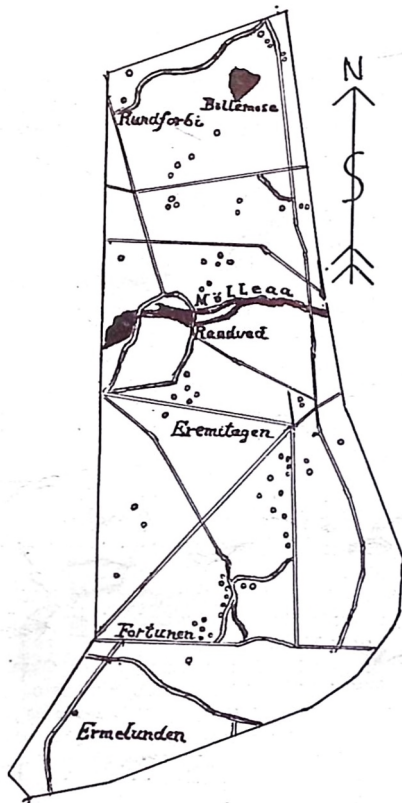
Under Tedrikningen og Maaltidet skelede jeg et Par Gange hen til Cyklen, og min Sandten, om den ikke laa og grinede ad mig. Da vi havde

rækker. Biler og Cyklister kappedes om at lave den mest mulige Støj.

Lysreklamerne slaar voldsomt mod os, Sporvogne rasler forbi, Bremses hviner. Nu er vi kommet til Storbyen.

— — Hvad tror du, Stenen vilde sige til alt det?

Torben Ebbe.

Saa mange Kæmpehoje fandt vi.

spist, kigede Mogens og jeg paa den, medens de andre ristede Kød og Kartofler. Vi konstaterede, at Kuglelejet var gaaet i Stykker. For anden Gang samlede jeg den. Klokken halvfire drog vi hjemad.

Anders maatte vi skubbe til København, nem Maade at komme til Byen paa. Snart forsvandt de brunrøde Træer og erstattedes af lange Hus-

Sensationen er gaaet af Jazzen, men den er ikke død

(Fortsat fra Side 11)

ter om Jazz. Nu er den ved at finde den Plads, den har krævet! Men fordi Jazz ikke benyttes som Avisstof, betyder det ikke, at den er død. Under mit Amerikaophold hørte jeg Chick Webb, Luis Russell, der dør spillede sammen med Armstrong det var v a n vittigt godt. Armstrong skal høres under de rette Omgivelser, nemlig i Haarlem. Ja, selv i K. F. U. M. hørte jeg Jazz.

»Man hører ikke saa meget til Deres Melodier fra »Melodien, der blev væk«?»

»Naa, ikke? Jeg kommer aldrig paa Restauranter, saa jeg véd det ikke. Men maaske er Melodierne ikke saa folkelige«.

»Tjener De mange Penge paa Deres Kompositioner?»

»Næ — jeg høster nogen Berømmelse — — det er det hele!»

»Arbejder De paa et nyt Værk?»

»Jeg er fornylig blevet færdig med en Komposition i Lighed med »24 Timer«. Den hedder: »Livet er en Drom« og er beregnet for unge Mennesker, der lige er kommet ud af Skolen. Den er lagt meget folkeligt an, saaledes at enhver kan forstaa den. Kompositionerne er jo forskellige og retter sig efter det Materiale, man arbejder med.«

»Kunde De tænke Dem at give vore Læsere et godt Raad vedrørende Musik?»

»Lær at spille eller synge Jazz! Det er den eneste Maade, man faar Fornøjelsen af Jazz'en. Det er ikke nok at lytte, man skal ogsaa selv tage aktiv Del saa bliver Jazz en Fornøjelse!»

Knud Overs.

Den østrigske Jubilæumslejr

Hakon W. Rand, Esbjerg Trop, deltog som Korpsets eneste officielle Repræsentant i den store østrigske Lejr ved Laxemburg i Sommer; han skildrer nedenfor meget fornøjeligt nogle af sine mange Oplevelser.

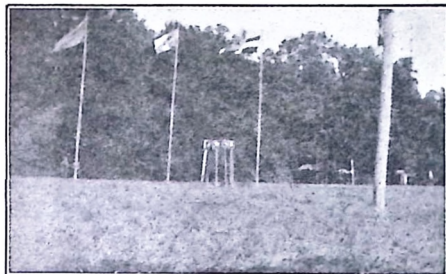
Kl. 8,03 en Fredag Morgen drog jeg af Sted til Lejren ved Laxemburg, og takket være Korpsets udmærkede Hjælp gik Rejsen, som det bare var til København — med det samme Antal Skiftninger og ikke mere Besvær, end da vi drog til vores egen Jubilæumslejr i Ermelunden.

Jeg havde troet, at jeg bare vilde blive en lille Spejder blandt alle de andre; det var jeg jo i og for sig ogsaa, men det blev betragtet som en stor Ære, at der var en dansk Spejder i Lejren. Jeg blev sammen med en indisk Spejder fra Bombay, der er paa Cykletur Verden rundt for at studere Spejdersport (udsendt af et Blad i Bombay), hele Lejrens Kælebarn. Vi blev begge to saadan overrendt af Autografsamlere, at vi til sidst lavede »Kontortid« fra 2 til 4. Og jeg tør nok sige, at vi havde mange »Kunder«.

En Aften var jeg inviteret sammen med alle Førerne med Fyrst Schwartzenberg i Spidsen til Souper paa Slotshotellet.

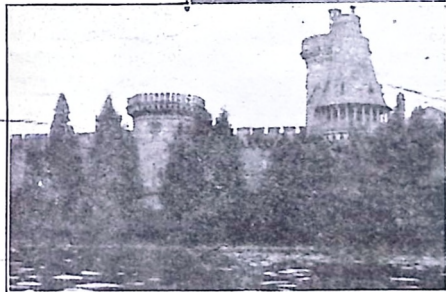
Selve Lejrpladsen var den bedste, man kunde tænke sig; der var en Park af den anden Verden, og der var en Aa til at vaske Gryder og lignende i; og glimrende Drikkevand, der var lagt ud til Lejren fra Laxemburg By. Og det bedste af det hele var, at der kun 5 Minutters Gang fra Lejren var det herligste Svømmebasin, som selvfølgelig var overfyldt hele Dagen. Af andre Bekvemmeligheder var der ikke langt fra os en stor Sø fuld af smaa Æer. Der kunde man leje Baade af alle Arter og Storrelser lige fra Kajakker og op til store Familiegondoler til 12 Personer. Der var vel henved 100 Baade ialt, men det var svært at faa en Baad, for der var 3000 Spejdere i Lejren, vil jeg antage.

Da Korpset jo er katolsk, vrimlede der med Præster, Munke og Nonner i Lejren. Det var morsomt at se de unge Præster og Munke, der var aktive Spejdere, bo i Telte og lave Mad og udføre al Lejrsport og -arbejde i Kutter og lange sorte Dragter. Pludselig saa man en Munk komme i fuldt Firspring hen over Pladsen med Kutte, Snore og Rosenkrans flyvende efter sig,

eller en Præst, der blev overfaldet af Ulveunger, saa han laa og sprællede med Benene i Luften og Gevandtet ned over Hovedet, saa han knap kunde finde ud af sig selv.

Hver Morgen Kl. 7—9 var der Messe og Gudstjeneste.

Maden dernede var glimrende — selv om det jo ikke er det, en Dansker er vant til; der var meget med Kaal, tilberedt paa 117 forskellige Maader, men det smagte saamænd meget godt, og hver eneste Dag fik vi Suppe, hver Dag en ny Slags. — Vi er jo

Ulvenes Side

Lyt her, oh Ulve!

Da jeg sidst skrev noget til jer, var det om Lovens første Bud, der siger: En Ulv lyder den gamle Ulv, og nu synes jeg, det vilde være passende, om vi sammen saa lidt paa det andet Bud. Som I jo sikkert husker, siger det: En Ulv giver aldrig tabt. Det er muligt, I ogsaa har lært det forkert, nemlig saadan: »Du maa aldrig give tabt«, men det er forkert. Der er nemlig slet ikke tale om noget, du ikke maa, men derimod om noget, som følger ganske af sig selv for en Ulveunge, det nemlig, at han bliver ved med en Ting, indtil den lykkes for ham. Det er nok muligt, at han maa prove to Gange, tre Gange — maaske mange Gange — før det, han er ved, lykkes; men hver Gang en Ting mislykkes for en Ulv, bider han Tænderne sammen og prøver om igen.

Vil I høre, hvad Baden-Powell siger om det i sin Ulvebog. Saa hør: »Naar den unge Ulv jager en Hare enten for at skaffe sig selv eller sin Stamme noget at spise, sker det, at den bliver træt og ønsker, at den kunde holde op; men hvis den er af den rigtige Slags, giver den ikke tabt, den vil holde ud og faa fat paa Haren; den prøver lidt endnu. Den véd nemlig, at tilsidst bliver Haren lige saa træt som Ulven — og

den faar sin Middagsmad. Saadan er det i din Flok. En Ulveunge faar et Job at udføre, f. Eks. at lære at sjippe eller at svømme; han synes maaske, at det er svært eller trættende, og han kunde egentlig godt tænke sig at give op. Men »En Ulv giver aldrig tabt«; han maa altsaa holde ud og prove endnu engang; han maa gøre sit bedste — og tilsidst lykkes det.«

Se, det var Baden-Powells Ord, saadan vil han altsaa, at I skal være, og saa maa det jo være saadan.

Der er et Ord, man ofte hører Drengene sige. Det lyder: »Det kan jeg ikke«. Hvis jeg — jeg er, som mange af jer véd, Lærer — fik een Øre for hver Gang, jeg hører det, tror jeg nok, jeg kunde komme gratis i Biografen engang om Maaneden. Men det Ord burde altsaa ikke komme i en Ulvs Mund.

Nu véd jeg godt, at I vil sige: »Jamen, der er virkelig Ting, en Dreng ikke kan«. Ja, det er der, det er sikkert. Men det er ogsaa sikkert, at alle de Ting, som voksne, fornuftige Mennesker forlanger af dig, dem kan du; du bliver ikke sat til noget, der er umuligt for dig, hvis du vil —, du kan det bare ikke lige med det samme, men hvis du, som Ulven efter Haren, prøver lidt endnu, og om og om igen, saa gaar det tilsidst. Og

Den østrigske Jubilæumslejr

(Forts. fra Side 17)

ikke saadan vant til at sidde i 30 Graders Varme og putte skoldhed Suppe i Hovedet; men én Ting er det i hvert Tilfælde godt for; naar man har spist den, føler man sig slet ikke varm mere.

Noget, jeg særlig vil bemærke fra et af Lejrbaalene, er en Trop fra Salzburg, der opførte et Uddrag af Shakespeares Komædie »En Skærsommernatsdrøm«. Det var virkelig godt. Der var ogsaa en Steyertrop, der havde lavet en Port i Form af det berømte Riesenrad i Prateren, — hvor jeg var et Par Gange i de Dage, jeg var i Wien.

I Lejren boede jeg hos en Trop fra Wien, og Tropsførerene dér kunde tale dansk, saa det var

det helt rigtige Sted at være. Han havde boet paa Lolland og var vældig begejstret for alt, hvad der var dansk, og jeg tror bestemt, at hvis han ikke havde været der, saa var mit Ophold i Lejren ikke blevet den fornøjelige Oplevelse, som det nu var. Jeg skulde hilse hele det danske Spejderkorps fra ham, han hed Joseph Doman, og var den bedste Tropsfører, jeg saa dernede, men han var ogsaa Lærer og boede i selve det Hus, hvor hans Trop har Lokaler. Jeg skulde sige fra ham, at hvis nogen af jer nogen Sinde kom til Wien, maatte I endelig komme og hilse paa ham.

H a k o n.

En Spejder er lydig mod den,
der har Ret til at byde.

saa er det en dejlig Fornemmelse at have naaet sit Maal; saa befinder man sig saa godt.

Og lad os saa se lidt paa de voksne, Opfinderne f. Eks. Hvor mange Gange tror I ikke en Mand, der skal forbedre Styregrejerne paa en Bil f. Eks., maa prøve om og om igen — utallige, men kun den, der bliver ved, naar et Resultat. Og lad os se lidt paa, hvordan Verden vilde se ud, hvis de voksne satte sig hen med Hænderne i Skødet og sagde: »Det kan jeg ikke«. Tænk paa jeres Far og Mor. I mange Hjem — formodentlig ogsaa i jeres — er det saadan, at Mor faar nogle Penge hver Uge eller Maaned til at købe Mad for. Nu tjener Far maaske ikke saa meget, som han gerne vilde, og han kan derfor ikke give Mor saa meget, som hun gerne vilde have. Hun maa se at faa det til at gaa rundt med det lidt, hun faar. Men hvad vilde der ske, hvis Mor sagde: »Jeg kan ikke føre Hus for saa lidt«. Ja, det kan I vist alle svare paa. Men det gør Mor ikke, hun prøver og arbejder paa at faa det til at gaa — og saa gaar det. Eller Fars Forretning gaar maaske ikke saa godt: men sætter han sig først hen og siger: »Jeg kan ikke«, ja, saa gaar det først helt galt. Nej, for os Voksne gælder det, hvis vi vil frem: Aldrig give tabt. Og det skal I øve jer paa, mens I er Børn, for det er meget nemmere at lære en Ting, mens man er Barn end at lære den, naar man først er Voksen. Det er det Baden-Powell, som den kloge Mand han er, véd, og han har nu gennem Ulvearbejdet givet jer Chansen for at lære det, inden det er for sent. Grib da Chansen og sig aldrig mere: »Det kan jeg ikke«, sig meget hellere: »Om igen, det skal lykkes«.

God Jagt!

Baloo.

Den 11. Oktober fejredes Frederiksborg Amts Divisions 25 Aars Jubilæum ved en Fest paa Hotel Leidersdorff i Hillerød.

Ulvehungeren stilles

er du en god Spejder
skolen?

„Og hun er ikke saa gammel som Shirley Temple“

Frederiksborg Amts Division

afholdt Ulveturning d. 30. August i Hestehaven Syd for Hillerød. Gul Bande, Frederiksværk, blev Nr. 1, og Flokken vandt Egerhvalen. Chr. IV' Flok blev Nr. 2. Turneringen ledes af Numa fra Østerbro-Divisionen.

Glade Ulvesmil.

I sidste Nummer af Magasinet var der et godt Fotografi, der forestillede nogle Ulveunger i Færd med at vaske op. Jeg havde givet det Underskriften: »Opvask er ikke det allermorsomste«; men nu har jeg faaet et Brev fra de fem Ulve paa Billedet. De protesterer imod, at det skulde være kedeligt at vaske op, og henviser til, at de ser glade ud. Ja, jeg indrømmer det og siger: Om Forladelse!

Red.

Det er rart at vide,

at en Stær kan flyve ca. 70 km i Timen, og at Verdens hurtigste Flyvemaskine kan flyve 10 Gange saa hurtigt,

at Solen staar i Øst Kl. 6 — S.Ø. Kl. 9 — Syd Kl. 12 — S.V. Kl. 15 og Vest Kl. 18. Det er ganske indlysende, men kan du huske det?

at det er meget usundt at drikke kolde Drikke, og at det kan være sundhedsfarligt, saafremt man er svedig,

at Lynnedslag sjældent sker i Bogetræer og at slugte, skarpe og spidse Ting »isoleres« ved at man spiser saa meget Kartoffelmos eller kogte Kartoffler som muligt.

Den meget verdensfjerne Professor var paa Vej ned ad Trappen, han faldt og tumlede helt ned til Foden af Trappen.

Saa samlede han sig selv op, idet han mumlede: »Hvad var dog det for et skrækkeligt Spektakel«. Og saa var der Professoren, som troede, at han havde glemt sit Ur hjemme, og som tog det op af Lommen for at se, om han havde Tid til at gaa hjem og hente det.

De indenrigske Takster for Breve er følgende (Landsporto): Indtil 50 g = 15 Øre. Over 50 g. men indtil 250 g = 25 Øre. Over 250 g. men indtil 1 kg = 50 Øre.

Der har været ikke mindre end 924 Automobilfabrikker i U. S. A. Nu er der 28.

Sorgens Farve er jo sort. Men det er kun i Europa og Amerika. I Kina er den hvid, i Ægypten gul, i Abessinien graa og i Tyrkiet blaa eller violet.

Den største af de ægyptiske Pyramider indeholder mere end 2.300.000 Sten, og nogle af dem vejer over 50 Tons pr. Stk. 100.000 Mand arbejdede i 20 Aar for at

bygge Pyramiden. Den dækker over 13 acres, og den var oprindelig 160 m høj; nu er den »kun« 150 m, idet Toppen er fjernet. Pyramiden regnes for det største Murstensarbejde, der nogensinde er udført. Man regner med, at Pyramidenes Vægt er ca. 6.848.000 Tons.

I Czekoslovakiet har der været afholdt store Øvelser, hvor alle Folk har lært at bruge Gasmasker. Her er en Spejder med Gasmaske. Han ser ikke godt ud.

Stationsforstander L. P. C. Lund har udtalt: »Jeg anser Spejderbevægelsen for en sund og gavnlig Institution til Fremme af Kammeratskabsfølelsen og Udvikling af de Unges Selvstændighed og Virketrang.«

Tant har vældigt vackra röda kinder.«

»Det är ett tecken på hälsa, kära barn.«

»Tant ser friskast (raskest) ud på vänstra sidan.«

The town of Dingwall, Scotland, has a fire brigade run by the District Rover Scouts.

They have rendered very good service in the past og their services are greatly appreciated by the Town Council, who have unanimously decided to ask the Rover Scouts to carry on with their good work.

Tegninger og lignende be- vares ved at lægges paa en Glasplade eller et Brædt og overhældes med Kollodium, tilsat 25 pCt. Stearin, hvorefter de lægges til Tørre.

Kjøbenhavnske
Bagermestres
Nye Rugbrødsfabrik Akts.

Heimdalsgade 29-31
Central 15.321

En Spejder er sparsommelig og ordentlig.

KORPSET RUNDT

1. Odense Trop har holdt en storartet
Fest i Industrilpæet.

*

*Københavns og Frederiksberg Distrikt afholdt
d. 26.—27. Septbr. en Terrænleg Nordvest for
København. Der deltog ca. 1000 Spejdere i den
meget spændende og vellykkede Øvelse, som var
lagt af Tage Carstensen.*

*

Horsens Kolonnen har holdt Weekend-
Stævne ved Rathlousdal. En hel Okse blev
stegt paa Spid og fordelt til de mange Gæ-
ster.

*

Kong Hans' Trop har holdt Sommerlejr paa
Læsø. Lejren var storartet, bortset fra, at en af
Drengene under Badning stak sig paa en Fjæ-
ring. (Véd du, hvad det er for en?)

*

*Der er oprettet en ny Trop i Hammel
med Per Bork som Fører og Postmester
Klizbiull som Raadsformand.*

*

Roskilde-Spejderne har fejret 10-Aarsdagen
for »Kildebakken«s Indvielse og har mindedes
deres fremragende altfor tidligt afdøde Fører,
Stadsdyrlæge Godtfred Hansen.

*

1. Fredericia Trop har i Anledning af
sit 25 Aars Jubilæum udsendt et meget
smukt og indholdsrigt Festskrift. Det kan
iøvrigt købes hos Tropsf. Georg Madsen
for 1 Kr.

*

*Maribo Trop har fejret sin 19 Aars Fødsels-
dag ved en fornøjelig Fest paa Olsens Hotel.
Divisionschefen, Adjunkt S. E. Thuesen over-
bragte hjertelige Lykønskninger.*

*

Nørrejske Division har holdt et stort
Stævne i Haubro. I Haandboldturneringen
vandt Skipper Klements Trop. Den ny
Trop i Haubro gaar godt fremad og tæl-
ler nu over 30 Mand.

*

Aalborg Søspejderne har faaet et nyt Anneks
til deres Station, et gammelt Bestiklukaf, for-
ankret paa en solid Murstensmur.

*

GAA

i Skindergade

— og
trav
med
det
rigtige!

Det Danske Spejderkorps Depot

Skindergade 27
København K
Telf. 10909 - 11203

Fru Michala Weis Bentzon fortæller om sin Ungdomsbog:

»Under aaben Himmels«.

Der er vist Enighed om, at det staar daarligt til med Ungdommens Syngen og Spillen her i Danmark. De, der kan synge — og det er i Grunden mange — kan ikke Teksterne — og de, der kan spille et eller andet fornøjeligt Instrument, Guitar, Blokfløjte, Mandolin eller Violin, har ikke Noderne til det, som de andre ikke kan Teksterne til — synge vil de allesammen gerne alligevel, men Resultatet bliver derefter. Finn Høffdings og min lille Musikbog »Under aaben Himmels« er Resultatet af mange Aars Erfaring og Eksperimentering med Ungdomsmusik. Bogen er helt igennem lagt til Rette saaledes, at enhver, der har dyrket Musik i et Par Aar, vil have Fornøjelse af at spille efter den. For det meste har en Vandrer- eller

Cyklistgruppe jo et Instrument med eller to, har de saa Vandrerens egen lille Musikbog i Lommen, saa spiller Violinen, Guitaren eller Fløjterne løs efter Noderne, Kammeraterne synger med paa Teksten, og det hele danner en munter lille Musikkreds, som godt kan demonstreres ved Lejrbaalet eller paa Herberget om Aftenen.

»Min Hjemstavn«. Hirschsprungs Forlag. Kr. 1,25.

Et usædvanlig stort Antal Troppe har i Aar holdt Lejr paa Bornholm. For mange af de større blandt Deltagerne vil ovennævnte Bog, der er den første i en Serie paa 17 Hjemstavnsbøger, være af Interesse. Den behandler: Bornholms Geologi, Plantevækst, Dyreliv, Øens Oldtid, Middelalderlige Borge, Kirkebygninger, Verdslige Bygninger, Historie, Næringsveje samt Bornholms Indsats i dansk Aandsliv.

Ø. H.

»Paa Langfart«

er en glimrende og morsomt fortalt Roman. Den foregaar i Jylland, hvor 3 Drengene starter paa en Fodtur. De stiller sig selv den Betingelse, at de ikke maa bruge Penge til Mad, men skal arbejde sig frem. Paa denne Vandretur har de forskellige spændende Oplevelser. Deres bedste Idé er, at de samler en gammel Tigger op af en Grøft og faar ham ansat i Tjeneste hos Faderen til en af Drengene. Bogen er iøvrigt skrevet af den kendte »Vesterhavsforfatter« A. Chr. Westergaard og udgivet af Hasselbalch.

G. H.

»Ivars bedste Vene«.

I en lille Kystby sker der en Begivenhed, som pludselig omvælder en forkælet Drengs Tilværelse. Han hedder Ivar, og da hans Far er død, forkæler Moderen Drengen. Paa Vej til Skole bliver han overfaldet af en Skolekammerat. En Søofficer fra U. S. A. hjælper ham og raader ham til ved Lejlighed at stikke Kammeraten en ægte Uppercut. Til alles Forbavselse slaar Tøsedrengen Bøllen ud med ét Slag, hvilket resulterer i, at »Søroverens«, som Officieren kaldes, tager sig af ham. Han lærer at bokse, svømme, styre en Baad og andre værdifulde Ting. Slutningen er ganske fortræffelig. Bogen er udgivet af Hasselbalch og er skrevet af Drengbogsforfatteren Marius Dahlsgaard.

G. H.

»Styrmand Most«

af Walter Christmas er kommet i ny Udgave hos Gyldendal. Bogen er saa ypperlig, at den ikke behøver nærmere Beskrivelse. Læs den!

En Spejder er frejlig og arbejder med Liv og Lyst.

MECCANO

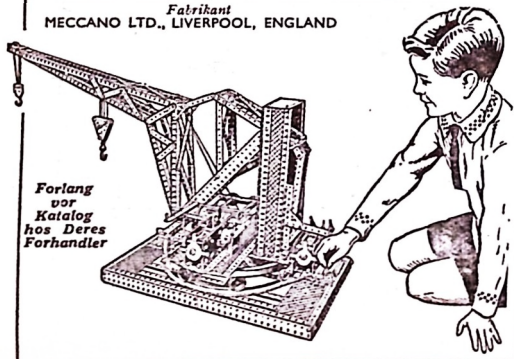
VERDENS BEDSTE TIDFORDRI!

Ønsk dig til Jul en Æske Meccano! En Meccano Dreng er den lykkeligste Dreng under Solen. Han bygger Kraner, Broer, Flyvemaskiner, og Modeller i hundredvis med Meccano Dele, han opfinder selv nye Modeller, han deltager i Meccano Konkurrencer osv. osv. Meccano Sæt faas fra Kr. 3.50 til Kr. 500.00

VIDERE MECCANO PRODUKTER

Firmaet Meccano fremstiller endvidere Hornby Tog, Flyvemaskine og Automobil Byggesæt, Dinky Builder, Dinky Toys, Dukkhus, Racerbaade osv.

Fabrikant
MECCANO LTD., LIVERPOOL, ENGLAND

Redaktøren siger-

Patruljeførersiden.

Jeg savner gode Indlæg, Forslag eller Spørgsmaal fra Patruljeførerne. I skulde benytte jer af denne Lejlighed til at faa alle jeres Patruljeførerkammerater i hele Landet i Tale.

Jamboreen.

Der er nu nedsat et Jamboree-Udvalg, bestaaende af 4 Førere fra K. F. U. M.-Spejderne og 5 Førere fra Det Danske Spejderkorps til at forberede vor Deltagelse. Vi haaber, at der kommer ialt ca. 600 danske Spejdere til Holland. Prisen bliver nok noget mindre end de tidligere nævnte 150 Kr. Muligvis kommer vi helt ned paa 125 Kr. Det afhænger af, hvordan vi kommer til at rejse. Maaske bliver det med eget Skib, maske med Ekstratog. — Er I begyndt at spare sammen?

Tabt Spejderkniv.

I September er der fundet en 20 cm lang Spejderkniv med Hjortetakskaft ca. 500 m Sydøst for Eremitageslottet. Kniven kan hentes hos Finderen, Hr. E. Rannow, H. C. Ørstedesvej 56.

Edderkoppens Overmand.

Denne lille Dyrefortælling af Forfatteren Bangsgaard er ligesom de Fortællinger, Magasinet tidligere har bragt af samme Forfatter, aldeles udmærket. Jeg vil anbefale jer alle at læse en fortrinlig Bog, som Bangsgaard har skrevet, »I Vildmarkens Skjul«, der skildrer en Rævegravs Beboere. (Nyt Nordisk Forlag, 1932).

»Gjentofte Posten«.

Blandt de mange Tropsblade indtager »G.-P.« en særlig Plads. Det er nemlig et smukt og godt redigeret Blad, der har over 100 betalende Abonnenter foruden Troppens 80 Spejdere og Ulve, det har en mindre Formue og Annonce-rer, som anser Annoncerne for at have forretningsmæssig Værdi — for dem selv, det har arrangeret Bordtennisturnering, Konkurrencer, Udstilling, Besøg paa Tuborg, Ford Fabrikerne,

Berlingske Tidende og andre Steder. Æren for alt dette tilkommer Bladets Stifter og Redaktør Bent Clausen, der kun var 13 Aar, da han for 2½ Aar siden paa eget Initiativ startede Bladet. Det er ganske godt gjort.

2 Sportsbøger.

Paa Jespersen og Pios Forlag er lige udkomet 2 smaa gode Bøger om Haandbold og Boksning — begge skrevet af Magasinets skattede Medarbejder Knud Overs.

Med Spejderhilsen

Tage.

Husk at forlange

GALLE & JESSEN's

Flødekarameller

VARIATIONER

Ren Fløde, Chokolade, Mocca, Rom, Hindbær, Mandel, Malt, Lakrids og „Helse“. Vil I have noget lækkert og forfriskende, saa prøv vore Karameller! Hver enkelt er en Perle af Velsmag — og de „holder længe“!

A/s GALLE & JESSEN

FAR OG SØN

AF W. W. STABELL

Det gik saa hurtigt for sig, at der egentlig ikke var nogen, der kunde sige, hvem det var, der havde Skylden. Men Knud og Halvard havde kastet samtidigt, og saa havde Drengene hørt en Klirren af Glas, og i næste Øjeblik havde der været et gabende Hul i den store Rude i Gangen paa anden Sal af Skolebygningen.

»Det var dig, Halvard,« raabte nogen.

»Det var dig, Knud,« ivrede andre.

»Ja, hvem var det egentlig?« lød det atter fra andre.

Halvard Kalmann saa hen paa Knud Jacobsen. Knud var blevet bleg og havde Taarer i Øjnene. — Det er ham, som har gjort det, tænkte Halvard. Jeg er næsten sikker paa, at jeg kastede efter ham.

»Nu kommer »Blæksprutten!« raabte nogen, »saa bliver der Ballade. Nu faar de sikkert Klo begge to.«

»Hvad foregaar her?« raabte han.

Der var ingen, der svarede; men Situationen var ellers klar nok, for det store Hul oppe i Ruden gabede og gabede.

»Naa,« skreg Lektoren. »Véd I ikke, at det er forbudt at kaste med Snebolde? Har I ikke set Opslaget? Kan I ikke læse?« Han pegede med Stokken op mod den store Plakat, som prange-

de midt paa Skolebygningens Facade med sine sorte Bogstaver: **Det er forbudt at kaste med Snebolde.**«

Han stirrede rasende paa Drengene. »Naa, hvem var det saa?«

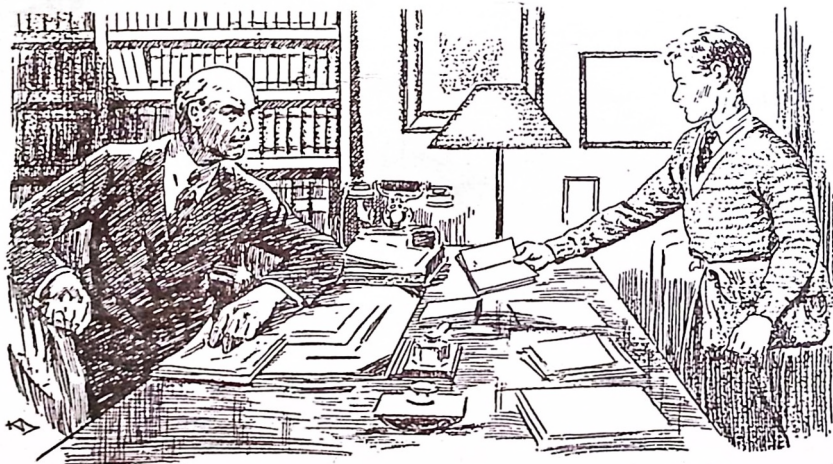
Knud Jacobsen saa raadvild paa Halvard Kalmann. Han kæmpede med Graaden. Lektor Holt lagde Mærke til det og slog ned paa ham.

»Naa, saa det var dig! Det kunde jeg næsten tænke mig. Værsgod at melde dig til din Klas-selærer.«

»Men —«

Halvard Kalmann tog et Skridt fremad. »Jeg kastede ogsaa. Det kan godt være —«. Han standsede pludselig. I Grunden var han jo alt andet end sikker paa, at han havde Skylden. — »Jeg, — jeg var i hvert Fald med til at kaste Snebolde op paa Taget.«

I det samme ringede det, og Klassen gik ind. Halvard gik sammen med sin bedste Ven op ad Trappen. »Det var ikke dig, som slog Ruden i Stykker,« erklærede denne. »Jeg er sikker paa, det var Knud. Han faar sikkert paa Puklen denne Gang, saa meget, som han har paa Samvittigheden i Forvejen. Han bliver nok smidt ud, og den dyre Rude skal han naturligvis betale. Det er nu kedeligt nok.«

Halvard saa tankefuldt paa Ryggen af Drogen, der gik foran ham. »Er Knuds Forældre ikke ogsaa fattige?«

»Jo, de har vist ikke meget at rutte med,« grinede Vennen.

Halvard blev gravalvorlig. »Jeg synes ikke, det er sjovt«, udbød han, »især naar Knud maaske er uskyldig. Du, Alf, er du helt sikker paa, at det var ham og ikke mig?«

Vennen trak lidt paa det. »Du — saadan helt sikker kan jeg jo ikke være, for det gik saa vældigt hurtigt, véd du, og I kastede omtrent samtidigt. Men jeg tror altsaa — — —«

»Ja. Det tror jeg ogsaa. Men — —«

»Men?«

Halvard svarede ikke.

Drengene kom ind i Klassen. Flere af dem begyndte en vild Kamp omkring Pultene, andre satte sig til at læse paa deres Historie, mens atter andre førte en højroset Samtale.

Halvard kikkede hen paa Knud. Han sad med Hænderne for Ansigtet. Nogle af Kammeraterne stak til ham, men han lod ikke til at mærke det.

Det varede noget, før Klasselæreren kom. — »Blæksprutten« sladrer vel, tænkte Halvard. — Han spekulerede paa, hvilke Tanker det var, der fo'r rundt i Knuds Hoved. Han er vel bange for, at han skal blive udvist. Det var ikke længere siden end i Gaar, at Rektor havde truet ham med Udvisning, hvis der var det mindste i Vejen med ham. — Vilde Knud prøve paa at skyde Skylden paa Halvard? Halvard troede det ikke. Lærerne havde nok meget at udsætte paa Knud; men saadan var han i hvert Fald ikke . . . Men sæt, at han — Halvard — fik Skylden? saa vilde der blive Opstandelse hjemme, for Karakterbogen med en milelang Anmærkning vilde ikke falde i Fars Smag. Far var saa nøjeregnende med alting. Regningen paa Ruden vilde han heller ikke synes om, skønt han havde Raad nok til at betale den. Halvard syntes allerede, han saa Fars misbilligende Øjne, naar han læste Anmærkningen. Og saa det lille haarde Træk om Munden.

Endelig kom Hr. Hansen, Klasselæreren. Han plejede at smile saa fornøjeligt, og den runde Skikkelse lyste ellers af godt Humør, naar han kom ind til Timen; men i Dag saa han alvorlig ud, nærmest mismodig. Han var ikke en af de Lærere, der glædede sig over at straffe arme Syndere.

Der blev fuldstændig stille i Klassen.

Hr. Hansen gik op paa Katederet. Lukkede hurtigt Katederskuffen op. Tog hurtig Protokollen op og førte de fraværende ind. Saa blev han siddende og saa ud i Luften, som om han grublede over noget. — »Nu kommer det,« tænkte Halvard. Han kikkede atter hen paa Knud, som

Marie Christensens KONDITORI

Bispetorvet - Aarhus

VASK af Telte

A/s Hannibal Sander

Emdrup Telf. C. 605

Den fineste Mælk og Fløde
leverer

Trifoliums Mælkeforsyning

Al original aftappet Fløde, Sødsmælk og Jerseymælk stammer udelukkende fra Besætninger, der har bestaaet Tuberkulinprøven.

Bestil ved Budene, som kommer i Kvarteret, eller telefoner til C. 385 (10 Ledn.)

TRYKSAGER

af enhver Art leveres

HANSEN & ANDREASEN
BOGTRYKKERI

Godthaabsv. 22, C.15296

AIS DE FORENEDE

MINERALVANDSFABRIKERS

MINERALVANDE

GØR DERES BESTILLING NU PR.

TLF. CENTRAL 6071

Vognene kører overalt — Varerne er frit leverede.

**Schønning & Arv's
- Cykledæk -
og Slinger
Kjægende stærke!**

Spejderens Drik er

MALCO

100 pCt. ren Malt-Cacao-
Mælk
Velsmagende, nærende

Fabriken MALCO

Telefon Sundby 353

Det smager efter mere —
Og lad dem blot spise det.
Thi Høegh's danske Lakrids-
konfekt er ikke alene lækker,
det er altid friskt og det er
sundt. Naar Børnene vil have
søde Sager, saa kan De ikke
give dem noget bedre end
det gode danske

**HØEGH'S
LAKRIDS KONFEKT**

i det samme tog Hænderne bort for at se hen paa Læreren. Øjnene var sorte af dyb Fortvivlelse, et Udtryk saa haabløst og modløst, at det rislede Halvard koldt ned ad Ryggen.

Læreren pudsede Næse. Saa havde han formet det, han vilde sige. »Drenge,« begyndte han. »I véd, hvor nødig jeg vil idømme jer strenge Straffe, men dette er en alvorlig Sag. For det første er det forbudt at kaste med Snebolde, og for det andet er det en dyr Rude, der er gaaet. Hvem af jer var det, som gjorde det?«

Der var dyb Stilhed i Klassen.

»Naa?« lød det skarpt.

— Det er underligt, saa mange Tanker, der kan myldre frem i Hovedet i Løbet af et Minut. Halvard saa Knuds fortvivlede Ansigt for sig, han syntes, det var mere Synd for ham end nogensinde. Knud vilde blive vist væk, det var givet. Men han selv vilde blive lempeligere behandlet. Far vilde blive bedrovet; Mor vilde maaske græde, for hun holdt paa, at man saavidt muligt skulde erstatte det, man ødelagde. Men naar man nu forklarede Far, hvordan det hang sammen? Nej, han vilde vel ikke forstaa det. »Du kastede jo en Snebold, ikke sandt min Dreng?« vilde han sige med sin milde, Stemme, som var meget værre end Skænd, — men alligevel?

»Naa?« — kom det atter utaalmodigt fra Læreren Hansen. »Er der ingen, som vil melde sig?«

»Jo, jeg!« lød pludselig Halvards klare Stemme, mens han rejste sig ved Pulten. »Det var mig, som gjorde det!«

Klasselæreren saa næsten forlegen ud; han havde sikkert troet, det var Knud, som var Syndebukken.

»Naa, saa det var dig,« sagde han langsomt. Hm, — det — er bedst, du gaar op til Rektor og melder dig. Rektor er sat ind i Sagen.«

Halvard var noget bleg, da han gik hen mod Døren. Hans Blik mødte Knuds, da han vendte sig for at lukke Døren. Det var paa engang baade saaret og taknemligt.

Fabriker Kalmann rejste sig fra sin Stol, gik hen til Pengeskabet, indstillede Bogstavlaasen og svingede den tunge Dør op. Fra den øverste Hylde i Skabet tog han en stor Foliobog og gik tilbage til Skrivebordet med den.

Lidt efter ringede en Klokke i Forværelset, og Kontordamen meldte Fabrikejer Vang.

»Lad ham komme,« nikkede Kalmann.

Et Øjeblik efter traadte en høj, bleg Mand ind paa Kontoret. Han rystede paa Haanden, da han lagde Hatten fra sig paa en Stol.

»Noget nyt i Sagen?« spurgte Kalmann uden at se paa den ankomne. »Foreligger der noget Bevis i en eller anden Retning?«

»Nej. Men — —«

»De er vel klar over, at Domstolene ved en eventuel Proces vil frifinde min Fabrik? Det er i højeste Grad tvivlsomt, om jeg har noget som helst moralsk Ansvar for Tabet. Jeg er bange for, at det bliver Deres Sag at udrede Pengene.

Den fremmede Mand blinkede febrilsk med Øjnene. »Men Hr. Kalmann,« begyndte han fortvivlet, »det vil ruinere mig. Fabriken er færdig, hvis vi skal udrede et saadant Beløb. Jeg siger Dem, at — i saa Fald er jeg færdig med Livet. Min Kone og mine Børn . . .« Han brød pludselig af og hulkede.

»Saa, saa, Vang. Der maa da findes en Udvej. De — De maa ikke tage saadan paa Vej.«

Den anden tog sig sammen. »De har Ret, Kalmann. Men De véd, hvor fortvivlet det hele er. Er det helt umuligt for Dem at overtage i hvert Fald en Del af Ansvaret, skønt jeg jo godt véd, —« Han brød af og stirrede ned i Gulvet. Kalmann tegnede nogle mærkelige Figurer paa Papirblokken foran sig. »Lad mig overveje det til i Eftermiddag«, sagde han endelig. »Dette er jo en kedelig Sag, og jeg vil jo gerne . . . Men det er mange Penge.«

Han havde inderligt ondt af den anden; allerhelst havde han givet ham Haanden og sagt: Vær blot rolig; jeg skal nok ordne Sagen for Dem. — Men der var saa mange Hensyn at tage baade i den ene og anden Retning.

»Jeg skal overveje det og ringe til Dem,« fortsatte han. Men jeg maa forberede Dem paa, at Firmaet næppe mener at kunne gøre noget. Kunde en mindre Sum ikke klare det?»

»Nej.« Den anden rystede fortvivlet paa Hovedet. »Men Tak, at De vil give os Chancen, hvis det er muligt.«

»Aah, det . . .« Kalmann vidste ikke, hvad han skulde svare.

Fabrikeren Vang tog sin Hat. Han var helt foroverbøjet, da han gik. Han var virkelig blevet en gammel Mand i dette Tidsrum.

Kalmann blev siddende og spurgte sig selv, hvad en Fallit vilde betyde for Vang. Vilde han komme over det som alle andre? Var hans Fortvivlelse saa dyb, som han gav det Indtryk af? Selvfølgelig var det hårdt pludselig at staa paa bar Bund; en Vanære var det vel ogsaa, — og saa »gammeldags« var baade Vang og han i Opfattelse af en Fallit. — Men kunde han redde Manden? Det vilde betyde store Ofre baade for Forretningen og Familien; — var det hans Pligt at gøre noget saadant? Ganske vist var han ogsaa selv indblandet i denne Sag, men om han havde nogen egentlig Skyld i, at det var gaaet galt, kunde hverken han eller nogen anden afgøre. Men Sa-

Drenge og Piger — bed Mor om

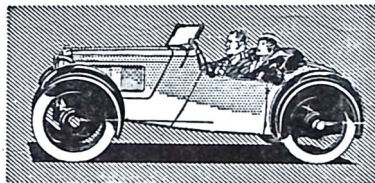
Tomp

PAALEGS-CHOKOLADE
i den landskendte Rugbrødsform (opfundet og mønsterbeskyttet af TOM)
Nydes af alle som det bedste Paa-

læg og som den rene og fineste
Spisechokolade.

**5 Plader
i Pakken 25 Øre**

Købes om og om igen!

AUSTIN SPORTSVOGN 1935

elegant, elfenbensfarvet Specialmodel sælges
billigt. Aftale om Demonstration træffes med

De forenede Automobilfabriker A/S,
Strandvej 5—7 Telefon C. 10862—63

Ingen Købelvang

HUSK! SPEJDER-JUL

gen gjaldt altsaa et andet Menneskes Lykke og Ære . . .

Fabriker Kalmann tog Telefonen og ringede til et Par Banker. De Oplysninger, han fik, lod ikke til at være gunstige. Han skjulte Ansigtet i Hænderne. — »Du skal gøre imod andre, hvad du vil, at de skal gøre imod dig . . . « Var det hans Pligt som kristen at bringe dette Offer? Det vilde betyde store Vanskeligheder for Fabrikken og større Sparsommelighed hjemme; det vilde ramme hele Familien. Han sad et Stykke Tid. Saa rejste han sig endelig. »Nej, jeg gør det ikke. Jeg kan ikke gøre det,« mumlede han.

I det samme ringede det, og et Ukjendt efter bankede det paa Døren. Det maatte være en af Familien.

»Kom ind!«

Døren gik op, og Halvard traadte ind. Han havde et Udtryk i Ansigtet, som fik Faderen til at studse. Det saa næsten ud, som Drengen var bange for ham.

»Hvad er der i Vejen, min Dreng?«

Uden et Ord tog Halvard Karakterbogen og lagde den opslaaet foran Faderen, som atter havde sat sig ved Skrivebordet.

Faderen rynkede Panden, mens han læste Anmærkningen, som Rektor havde skrevet, og snart kom ogsaa det lille sørgmodige Træk ved Munden; Halvard kendte det saa godt.

»Hvad har du saa at sige til din Undskyldning?« spurgte Fabrikieren langsomt, da han havde læst Rektors Fremstilling af Sagen. »Hvordan gik det egentlig til?«

»Er — er det nødvendigt at fortælle det? Det — det er ikke sikkert, du vil tro mig.«

»Har jeg — været saa daarlig en Far for dig, min Dreng, at du virkelig kan sige saadan noget?« Stemmen lød brudt.

Halvard maatte pludselig vende sig bort. »Jeg . . . Nej, Far, du . . . Aah, du véd ikke . . . « Han stammede og kom ikke længere.

Faderen lagde Haanden paa Halvarfs Skulder. »Fortæl mig det hele,« sagde han stille.

Omsider kom Halvard i Gang med sin Skildring. Faderen sad bøjet over Skrivebordet, mens han fortalte. En Gang imellem saa han næsten nysgerrig paa Drengen. Men da saa Halvard fortalte om den unødvendige Tilstaaelse, var det ligesom hans Ansigt fortrak sig i Smerte.

»Jeg skal nok betale, saa langt mine Lomme-penge slaar til,« sluttede Halvard. »Jeg har over 14 Kroner tilbage, og . . . «

Saa kunde Faderen ikke mere; han sank sammen over Skrivebordet og græd.

»Aah, Far!« brast det ud af Halvard. »Om Forladelse! Aah, Far, du maa ikke . . . «

Der gik et Par Minutter. Saa fik Faderen atter Herredomme over sig selv.

»Far, du maa ikke være vred paa mig — «

Nu begreb Halvard det ikke mere, for Far smilte.

»Vred paa dig, min Dreng?« gentog Fabrikieren Kalmann mildt. »Aah, nej, Halvard; jeg er blot saa taknemmelig.« Han sad lidt.

Halvard saa forlegen ud.

»Far, jeg forstaar ikke rigtigt . . . «

»Nej, det gør du vel ikke. Men jeg vil blot sige saa meget, at du har handlet som en Mand, og at jeg er stolt og glad over at være din Far. — Vent lige lidt, saa følges vi hjem. Det med Ruden skal jeg nok klare.«

Han tog atter Telefonen og forlangte et Nummer.

»Er det Dem, kære Vang. Ja, det er Kalmann. Jeg har tænkt lidt over Sagen. Jeg skal nok ordne den Udbetaling. Kom herind i Eftermiddag, saa taler vi om det. — Aah nej, det er ikke mig. De skal takke; det er min Dreng. Forstaar De ikke? — Jo, jeg sagde, det var min Dreng. Farvel.«

Fabriker Kalmann smilte, da han lagde Røret paa. »Saa min Dreng, saa gaar vi hjem til Mor.«

Spejderul bliver aldeles udmærket i Aar.
Køb det, sælg det, glæd dig og og tjen
Penge!

Det Danske Spejderkorps

Studiestræde 30, Tlf. Byen 8410.

Korpskontor:

Kontortid 12—17, Lørdag 12—14,

Mandag 12—17 og 19—21.

Giro 2284.

Spejdernes Magasin:

REDAKTION:

Landsretssagfører Tage Carstensen,
Frederiksholms Kanal 18, K.

Officielt Depot:

Det Danske Spejderkorps' Depot,
Skuldergade 27, K.

Nordisk Spejdersport:

(Førerbladet)

REDAKTION: Ingeniør Ove Holm.

Ekspedition: Korpskontoret.

Fr. Palm Greisens Bogtrykkeri,
Pilestræde 52, Telf. *C. 10 493.

ANNONCEKSP.: Fru M. Helmarth,
Kalvebod Brygge 2, 2. Telf. Byen 8630.